



Per què hi ha persones que fan bullying? En parlem amb experts

[inicicentrareport]Més de la meitat de persones que hem fet clic en aquest article hem estat conscients d'una situació d'assetjament al nostre entorn. Potser només l'hem viscut des de fora, com espectadors, i no hi hem intervingut. De fet, una de cada quatre persones, n'ha estat la víctima, segons l'Associació Catalana per a la Prevenció de l'Assetjament Escolar (ACPAE).

El bullying, és una problemàtica que ve de lluny, fa anys que passa, i sembla que costa controlar-la. I des que l'assetjament es fa per internet (ciberassetjament), el panorama ha empitjorat. Coincidint amb el Dia Internacional contra el Bullying hem parlat amb experts per saber perquè continua havent-hi persones que es posen i volen fer mal a altres.

En parlem amb en Javier Feliz, que és director de la unitat ITA de trastorns de conducta a Argenton.

Quin és el perfil d'una persona que fa bullying? (Si és que hi ha un perfil concret)

No, no hi ha un perfil concret de persona que fa bullying, o persona agressora. Però sí que hi ha certes característiques comunes com la falta d'autoestima, la falta de rendiment acadèmic, hi ha necessitat d'encaixar perquè no destaqués en res més, la falta d'empatia o el fet d'haver estat víctima del bullying anteriorment.

El fet de fer bullying va lligat a altres patologies o trastorns de comportament?

A vegades es pot relacionar amb un trastorn de conducta, però no hi ha una comorbiditat directa. Pot existir el bullying sense que hi hagi una patologia mental i sense que hi hagi un diagnòstic associat.

Hi ha unes edats més perilloses que unes altres??

El bullying és un maltractament entre iguals, que es dona sobretot en persones menors d'edat. Estem parlant des d'11 fins a 18 anys. A partir de la majoria d'edat ja parlaríem d'un altre tipus d'assetjament.

És el mateix l'assetjament que el ciberassetjament?

El ciberassetjament és diferent de l'assetjament presencial o testimonial, directe. Quan parlem d'un assetjament es crea un triangle entre l'agressor, la víctima i els espectadors o audiència que potencia aquest bullying. Passa en un lloc i un moment determinat. En canvi, l'assetjament online pot passar 24/7, pots no saber qui és l'agressor perquè es fa des d'un compte fals, i hi ha una impunitat i anonimat que enforteix aquest bullying.

Per tant, un és pitjor que l'altre?

El ciberassetjament és molt més potent, com un tsunami que et ve a sobre.

Els pacients que us arriben a ITAE/ITA, vénen derivats de l'institut? O per voluntat pròpia perquè se'n penedeixen uns anys després?

Hi ha de tot: hi ha instituts que ens els deriven perquè necessiten ajuda, altres que necessiten un pla de teràpia individualitzat, o hi ha pacients que ho passen malament perquè s'han equivocat a la seva vida i venen demanant ajuda. En aquest últim cas hi ha un penediment i s'ha de treballar aquesta culpa.

Aquest sentiment de culpabilitat pot acabar sent un problema derivat de per vida?

En els joves que han estat agressors o han fet bullying, sí que es pot produir aquesta angoixa, i això pot ser un punt de pressió que arrossegaran per sempre. Per això cal treballar l'angoixa amb



teràpia. La tendència és que els agressors queden en un segon pla, i treballen poc les seves emocions comparades amb la víctima. L'objectiu és detectar aquestes mancances en les seves emocions i els motius que els van portar a fer bullying i ?amb el temps? acabar demanant disculpes o adonar-se que realment el que han fet té unes conseqüències tant en ells com a la persona externa.

[fcentrareport]